

турна критика и самокритика, а за самата ни художествено-реалистична литература твърди, че е стигнала до „задъненъ сокакъ“.

Истината е, че тъкмо Лозанъ Стрелковъ имаше достатъченъ личенъ опитъ и основания, за да се предпази отъ тия явно погрѣшни твърдения и изводи. За да не отиваме далече, ще напомнимъ на Лозанъ Стрелковъ следнитѣ факти. Преди да издаде своята първа поема „Бентъ“, авторътъ поиска мнението и съветитѣ на пишущия тия редове. На автора бѣ казано — и доказано, — че поемата му страда отъ явенъ схематизъмъ, отвѣченъ символизъмъ, отсъствие на художествено-реалистична образностъ, и бедностъ на езиковитѣ изразни срѣдства. Посъветванъ бѣ да не бърза съ печатането на поемата и да заработи по-системно надъ своето общо-идейно и художествено развитие. Съ една дума, литературната ни критика поне въ тоя случай бѣше тъкмо на мѣстото си; но авторътъ не послуша съветитѣ, поемата бѣ напечатана и, разбира се, резултатътъ се оказа въ висша степенъ поучителенъ: Лозанъ Стрелковъ самъ се убеди, че поемата не е онова, което би трѣбвало да бѣде и че той наистина е длъженъ да залегне най-сериозно надъ своето общо-идейно и художествено развитие.

Фактъ е, сѣщо така, че нашата художествено-реалистична литература, въпрѣки всичкитѣ си безспорни и не малки недостатѣци и грѣшки, има вече редица постижения и то отъ такъвъ характеръ и масштабъ, че не безъ основание нѣкои отъ съседнитѣ балкански и други страни, биха могли дори да ни завиждатъ въ това отношение. И не тъкмо затова ли самъ Лозанъ Стрелковъ можа да намѣри нуждната срѣда и поощрение, за да се заеме съ по-системна работа надъ себе си и въ резултатъ на тая си работа да излѣзе сега съ стихосбирката си „Тревога“, която, въ сравнение съ „Бентъ“, е значителна стѣпка напредъ.

Съ новата си стихосбирка Лозанъ Стрелковъ самъ опровергава своето погрѣшно отношение къмъ нашата